

Nazire Erbay ile Şiir ve Gelenek Üzerine

◆ Konuşturan: Tayyib Atmaca

Şiirde geleneğin çerçevesi nasıl çizilebilir?

Efendim, doğrusu, gelenek hayatın merkezindedir. Gelenek devamlılıktır. Çünkü gelenek toplumu bir yerden alıp bir yere taşır. Dolayısıyla gelenek kavramının bugün ile sınırlandırılmayacağı, geçmişten gelenlerin aktarımıyla bir devamlılığa işaret ettiği muhakkaktır. O zaman gelenek, dün, bugün ve yarınla alakalı, canlılığın, diriliğin güçlü terkididir. Esasında gelenekte, eksilenlerle beraber, bir kuşağın istek ve ihtiyaçları doğrultusunda, zaman zaman üstü örtülen, bütünlük de vardır. İçinde göreceli olarak taklit veya tekrar olsa da gelenekte kolektif bilincin tesiri de açıkça görülür. Gelenek, çerçevesi çizili teknikler yığını değildir. İlmin, ince düşüncenin, hikmetin, tahayyülün gücünden birikenler de geleneği tanımlayacak hayati elemanlardandır.

Gelenek kavramı; divan, tekke, halk şiirinin yanı sıra modern şiiri de kapsar mı ya da tam olarak bu kelimenin kapsama alanındaki şiir odakları hangileridir?

Esasında modern anlatı da bahsettiğim bir devamlılığın sonucudur. Çünkü 'modern'in işlevselliği insan varlığının başlangıcından itibaren gelinen noktaya kadar okunmalıdır. O zaman modern denilen her neyse sonluluğu olan bir şeyden bahsetmek mümkün değildir. Doğrusu modern şiir ile anlatılmak istenen şiirin temelinde kendi içinde yenilenirken bile köklerinden kopamayacağı düşüncesi olduğu bilinir. Şiir, belirtilen, "modern çağ anlatımıyla" değişebilir, şairlerin belli konulardaki dikkatleri, hissiyatı sayısız bağlamlarda mısralarda yer alabilir, fakat şiire ve söze dair değişim, dönüşüm ve nihayet devamlılık, bir motif veya mazmunla da olsa kadimle kurulan bağla ilgilidir ve burada da devamlılık görülür. Örneğin 14. yüzyılın kurucu şairlerinden Kadı Burhaneddin'in

"Varlığını kılma yoh yohlıhda sen

Ki iki 'âlemd e sana sermâyedür mısraları" ile Eşrefoğlu Rumi'nin

*"Ne vücûd u ne adem var ne zamân u ne mekân var
Ne pîş u pes ne fevk ü taht ne yesâr u ne hod-yümnâ"*

mısraları, Akif Paşadan Necip Fazıl'ın "O'nun Sanatı" adlı şiirinde de varlık ve yokluğa dair benzer duyuş, düşünüş hatta felsefi yaklaşımı farklı bir düzlemlerde okumayı gerektirir. Necip Fazıl, adı geçen şairlerden yüzyıllar sonra, yokluk diye ayrı bir var

ihtiyaç duymasını 'yoklukta var olanı' mısralarında anlatması ile dikkat çeker.

(Yok) bir (var) dır;

Geçit vermez;

Dar mı, dardır!

(Yok) bir (yok) tur;

Akıl ermez.

Ne de çoktur!

(Var) bir (yok) tur;

Yusyuvarlak

Dönen oktur.

(Var) bir (var) dır;

O'na varmak...

Bu kadardır

Geleneği reddetmek ya da geleneğin karşısında durmak şiir adına mı yoksa şairin kendi geleneğini oluşturma çabası adına takınılan bir tavır mıdır?

Sık sık geleneğin tehdit altında olduğuna dair söylemlerle karşılaşırız. Bu büyük bir kaygı gibi olsa da, aslında bir taraftan da, geleneğin karşısında olan sanatkarların reddetme olgusu karşısındaki tavırlarını da açığa çıkarmaktadır. Kadim metinleri veya geleneği reddetmek sözde moderne bakış ve moderni uygulama için elzemmiş gibi gösterme gayreti söz konusudur. Oysa adı modern olsa da geleneğin ya da klasik düşüncenin ruh ve beden ilişkisi gibi birbirinden ayıramayacağı muhakkaktır. Öyle ki, örneklerle sabittir, geleneğin karşısında olanlar ne tam olarak yeniyi inşa edebilmiş ne de klasik olandan bağlarından koparabilmiştir. Örneğin bu düşüncede olanlar, klasik şiirle irtibatlı söylersek, geleneğin karşısında durmak için, 'divan edebiyatı ezber, taklit, sun'i veya samimiyetsizdir' diyerek bir asra yakın zamandır bu kültür ve medeniyet karşısında algı oluşturma gayretlerini ortaya koyarlar. Bu kalemlere ve onları onaylayanlara, Osmanlı şairinin sözü mana boyutuna varan değeri ile kullanıp akılla, estetikle işleyerek binlerce şaheser külliyyat oluşturma, görmek isteyenlere bir cevaptır. Hakikat şu ki, büyük bir medeniyetin sözcüsü olan Osmanlı şairleri, yüzyıllarca beslendikleri kaynaklara, kendilerine ait olanlara inkâr etmemenin gerekliliğinin farkında yaşayarak sıradan eserler ortaya koymamışlardır. Metin incelemeleri, Osmanlı şairlerinin Anadolu ruhunu yüzyıllar içinde eserlerine farklı motiflerle yansıttığını ispatlar. Evet kabul edilir ki, sonradan gelenler, daha çok siyasi, sosyal sebeplerden geleneğin reddini şairin kendi geleneğini (?) oluşturma

gayretinden ziyade, kadimi planlı bir şekilde yıkarak, reddederek varlık gösterme maksatlarını ortaya koymuşlardır. Bütün mesele bu gayretin yeni tavrı veya kendi geleneklerini oluşturup oluşturmadığının sağlam cevabının kesin bir şey olmadığıdır. aşikârlığıdır.

Gelenekten beslenmeden ve sadece günümüz şairlerini okuyarak şiir yazma talimine başlayanlar şiirlerini geleceğe taşıyabilirler mi? Nasıl?

Metin tahlillerine gidildiğinde klasik Türk şairinin kalıplaşmış olarak, her şeyi tek ve aynı biçimde anlatma gayretlerinin yokluğu görülecektir. Yüzyıllarca ilim ve hikmetle yoğrulup ortaya konan eserlerin de kuru, kaynağı ve zemini olmayan bir geleneğin ürünü olarak algılanmaması gerekliliği ortadadır. İnşa etmenin içinde görmek, gözetmek ve yorumlamak söz konusudur. Klasik Türk şairleri yüzyıllarca beslendiği kaynaklarla şiir yazma talimleri, yarışları yapmışlardır. Ve sanat, yani şiir de, bu sayede klasikleşmiştir. Zaten hangi sanat dalı olursa olsun sanatçının kendini beslemesi elzem değil midir?

Klasik Türk şairleri geleneğin beslediği şiir dilini, estetize ettiği şiir mülkiyetini bilgi ve emek üzerine inşa ettiler. Şiir onlara göre sanat icra etmenin yanında bireysel ve toplumsal hikmeti önceler ve faydayı da gözetir. Popüler şiir anlayışları veya akımları medeniyet inşa etmiş bir edebiyatla yarışamaz. Bu bakışla o günün şairleri veya şiirleri şiir yazma heveslilerini sadece oyalar. Gelecek kadimin omuzlarında ve oradan ilhamla yükselir, ez-cümle, “heveslilerin” tüketimleriyle geleceğin sanatı inşa edilemez.

Geleneksel şiir denince neredeyse toplum tarafından kanıksanan ve adına “halk şairi” ve “divan şairi” denilen şairler için “yazacaklarını yazmış ve edebiyat tarihinin tozlu sayfaları arasında yerini almışlardır” düşüncesi size göre şiirimizin önüne örülen bir duvar mıdır? Değilse Türk şiirinin yeniden inşası denebilir mi?

Evvela, bir medeniyet hafızası olan şiir kültürü hakkında “yazacaklarını yazmış ve edebiyat tarihinin tozlu sayfaları arasında yerini almışlardır” düşüncesi kendi değerlerinden habersiz olmaya hatta maksatlı bir duruşa işaret eden bir ifadedir kanımca. Bilinmelidir ki, klasik Türk şiirinin geleneksel ses, söz, imge, konu ve temada bir sürekliliği yakalamadan yüzyıllarca ayakta kalamayacağı bir hakikattir. Daha açık bir ifadeyle, klasik Türk edebiyatı İslam kültürünü ve Anadolu’ya ait değerleri içinde barındırmasıyla bir medeniyet şiiri olduğunu ispatlar. O zaman klasik Türk şairleri için bahsi geçen tanımlama, kendini inkâr ile özdeş olacaktır. Bu düşünceyi

destekleyen şairler, gelenekten aldıklarını çerçevesi geniş eğitim ve uygulamalarının göstergeleriyle çizerek. Şairler bir filozof edasıyla, âlemden insana, vahdetten kesrete birçok konuyu metafiziğin işaret oklarını gösteren ve ayrıca içinde felsefi derin bağlantılar olan mazmunlarla anlatırlar. Türk şiirini muhtelif dönemlerde yeniden ve yeniden inşa etme gayretlerine edebiyat tarihleri şahittir. Fakat geleneğe dudak büken ya da kendince önlerindeki gelenek duvarını yıkmaya çalışan gruplar, topluluklar farkında olmadan ya duvarın kenarında ya da altında kalmışlardır. İddia ettikleri fikirler ile uyguladıkları arasında bir tenakuz söz konusu olan şairler, aslında, gelenekle bağın kolay kolay kopmadığını, bilerek veya bilmeyerek, satır arası uygulamalarıyla, göstermişlerdir. Bu durum medeniyetin sessiz evriminin sonluluktan âri olduğunun da delilidir. Çünkü bu şairler, metinlerin şeklen değişip dönüşmesinden ziyade, kelimelerin metinde yerleşimindeki anlamsal değerinin zenginliğini örnek alarak ‘tozlu raflar’ dan veya duvarın öbür tarafından ödünç değerlerin cevher olmağının farkına vararak değerlendirebilmektedirler.

Her şairin yazıya dökmese de elbette şiir üzerine düşünceleri, poetikası vardır. Düşünce dünyanızdaki bu hususta neler canlanıyor?

Edebiyat tarihinin gösterdiğiyle şiirselliği önceleyen tavır ve duruşuyla uzun yol alabilmiş şairler için bile poetikalarının olduğu rahatlıkla söylenebilir. Bu noktada meseleye daha çok klasik Türk şiiri açısından bakmayı tercih ediyorum. Çünkü, klasik Türk şairleri bu konuda eleştirilse de hemen her konuda, şiir ve şair hakkında fikirlerini, gazeller de dâhil, birçok eserde görmek mümkündür. Bu tutum, zaten geleneksel tavrın içinde olmakla da alakalıdır. Hem bireysel tercihleriyle hem de gelenekseli takip eden şiir yazan Osmanlı şairlerinin hepsi, söze poetik değer katarken eserlerin muhtelif kısımları dışında maktada beyitlerinde bilhassa şiir ve şair ile ilgili değerlendirme yaparlar. Bunun yanında gelenekselde alışık olduğu gibi, bir şair hangi üstadın takipçisi ise hem sözü hem de teorik anlamda şiir, şair, insan varlıkla ilgili fikirleri, o sanatkârla aynileşmekte ve şiir yazma uygulamaları böylece varlığını açığa çıkarmaktadır. Dolayısıyla, eleştirildiği gibi şairlerin planlı ve düzenli bir metin halinde poetikalarının olmaması gayet tabiidir. Çünkü poetik duruş, bizzat şiirin kendisidir ve tekrar eden uygulamasıdır. Görüldüğü gibi hem bireysel tercihleriyle hem de gelenekseli takip eden şiir yazan Osmanlı şairlerinin hepsi, söze poetik değer katarlar. Örneğin Nef’inin *Sözüm*, Zati’nin *Şi’r* redifli gazeli klasik Türk şairinin

poetik duruşuna sadece bir misaldir:

“Vasf-ı envâr-ı ruhunla matlaü'l-envâr şîr
Şerh-i esrâr-ı lebünle mahzenü'l-esrâr şîr”

Aynı şekilde klasik Türk şairi için şiiri, poetik olarak mananın özünden, rehberliğinden alıkoyup şekle mahkûm etmek sanat adına büyük hatadır. Görülen odur ki, bu poetik anlayış şiir ve şairlerde mevcut eserlerle ortadayken kadim şiir geleneğine manadan yoksun, sadece şekilci demenin maksatlı olduğunu tekrar belirtmek gerekir.

*Beytten maksûd halvet-hâne-i ma'nâ iken
Bâtını inkârla sûret-perest olmak galat*

Konuya “Klasik Türk Şiiri Gazellerinde Şair ve Şiir Karakteri” adlı çalışmamda zaten çok detaylı değindim. Kısacası bugünden geçmişe bakıldığında geleneğin şaire poetik değer kattığı görülecektir. Fakat yine geçmişten bugüne gelindiğinde bireysel tercihleriyle kalem oynatan her şairin poetikasının olduğunu söylemek de yanlış olacaktır.

Sizce geleneğe bağlanmak bugünden geçmişe gitmek mi, geçmişe bugüne taşıyarak yeniden inşa etmek midir?

Her sanat disiplinde geleneğin tekrar olduğunu belirtenlerin yanında, yenileşme çabalarının beyhude olduğunu söyleyen ya da ‘hep yeni’ den bahsedilenler de vardır. Sanatta arayarak ve “yaratarak” özgünlüğü yakalayanların bir çığır açabileceği düşünülebilir. Fakat, gelenekten bağını kopararak inkâr üzerine sanatsal taşkınlık yapanların pek de bir yere vardıkları görülmez. Geleneğe körü körüne bağlanmak sanatkarı bir yere taşımaz. Öyle ki, geçmiş, gelenek ara sıra ziyaret edilen bir müze değildir. Gelenek yudum yudum içilen, özümseven ve yeni inşaya fırsat verendir. O zaman gelenek diye adlandırılrsa da karmakarışık, manası dar, kelimeleri duyulmamış, özenti ya da girift, her satırında sözlüğe muhtaç şeylere şiir ve inşa demek ne dünün ne de bugünün şiirine hizmet etmez. Belli ki, gelenek denilen şey, bugünü geçmişle, dünü de bugünle bireysel veya toplumsal bağlarla örerek hem diri kalır hem de yenden inşa edilmiş olur.

Türk şiirinde geleneği çağın getirdikleriyle sentezleyip yeniden üreten şairler hakkında neler söylersiniz?

Evrensel veya değil, bir konuda sentez yapmak o mevzuyu temellendirmekle alakalıdır. Aynı zamanda sentez, öznenin çözümlenmesi yeni üretim ve bakışların gelişmesinin de vesilesidir. Bunun yanında sentez temsillerle açıklanmayacak kadar ayakları yere bastığında kıymeti daha çok ortaya çıkacaktır.

tır. Sanatkârın üretim bağlamında geçmişi ve anı çözümlenmesi okuyanda ‘özgün’ etkisi bırakmaya vesiledir. Fakat bu yapılırken bireysel, toplumsal bilgi ve uygulamalar, sadık bir kitap gibi korunmalı hatta yeni ilaveler yapılmalıdır. Ve şiir hangi dönemde yazılırsa yazılsın, kendi dönemine ait kural ve gelenek içinde mükemmeli yakalamalı, şiir duyularak yazılmalı, teknik açıdan gelenekten getirilenlerle sentezlenerek sağlam olmalıdır. Bu sayede şair, kendinde var olan yeteneğe, geleneğe kapılarını kapatmadan yeniyile üretimini sentezlediğinde eserlerinin mevcut şeklini hem geliştirip artıracak hem de kalıcı olmanın anahtarını da eline almış olacaktır. Mesele pergelin sabit ucu ile hareketli tarafındaki açının oranını iyi ayarlayabilmektir.

Geleneği bilmek günümüz şairi için bir zorunluluk mudur? Kendinden önceki şiir mirasının bahçesinde gezmeden de şair olunabilir mi?

Klasikleşen her sanat dalında ortaya koyulan eserlerin zorunlu ve mümkün düzeyini anlamak için gelinen en noktadaki durumun tespiti elzemdir. Klasik Türk şiiri değerlendirildiğinde, kabaca, 18. yüzyılda her taşın altında bir şair vardı denir. İster geleneği takip etsin ister yenilikçi bakışla eser ortaya koysun sadece belli usulle ya da adına gelenek denilen kurallarla şiir yazmak şair olma teminatı değildir. Burada bir dönem için şair olunur, ama şair olarak kalınır mı sorusu gündeme gelmelidir. Çünkü şair olabilmek için, sanırım, ne gelenekçilik ne de modern olana yüzü çevirmek yetecektir. O zaman klasik Türk şairinin yüzyıllarca dediği gibi bakır olan vadilerde yol alarak başlangıçlar ve bitirişler yapmak en kârlısıdır. Yine klasik Türk şairinin dediği gibi mazmunu derinliklerden devşirme her sanatkâra nasip olamayacağı ölçüde özgünlükle alakalıdır. Sanatta ‘olmak’ için özgünlük elzemdir.

Şiir mirası konusuna gelince şahsi ve özgün olmaktan maksada, Necip Fazıl, Atilla İlhan, Asaf Halet, Behçet Necatigil, Hilmi Yavuz hatta Orhan Veli örnek verilecekse, beslendikleri kaynaklara bakmak gerekir.

Geleneği sürdürmek mi gelenekten beslenmek mi önemlidir ve bunun bir ölçüsü veya dozajı olmalı mıdır?

Yukarıda bahsedildiği gibi şiir geleneğini takip etmekte esas olan, beslenen zengin nazım şekillerini, türlerini görerek, bilerek hareket etmektir. Burada yapılacak olan kelime kullanım şeklinden, kelimelerdeki mana boyutuna uzanan birlikteliklerdeki dozu zamana uyarlayarak doğru uygulamaktır. Sanatın her dalında her dönem sabun köpüğü üretimler yapılır ve tüketilir. Fakat şairin su içtiği mem-

baı kuvvetli olduğunda, özgünlüğüyle damıttığı şiiri şerbet haline gelecektir.

Osmanlı şiiri, bir kıymet olarak, medeniyete mensup bireylerin şuuraltına işleyen kadim geçmişleriyle vardılar. Osmanlı Türk-İslam medeniyetinin inşasında Orta Asya Türklerinden beslenen ve Türkistan'dan Anadolu'ya aktarılan kaynağın varlığının inkârı söz konusu değildir. Uçsuz bucaksız bozkır üzerine kurulan medrese şehirlerde, İslam'ın bilim ve sanatla birleşen hatta bugün bile imrenerek bakılan eserleri Karahanlı'yı Selçuklu'yu ve dahi Osmanlı'yı besleyen mümbit pınarlardır. Bu pınarların tamamen kesilmesi kuraklığa sebep olur.

Geleneğe ait malzeme özgünlüğün önünde bir engel teşkil eder mi?

Bir kültürün temel kodları yüzyıllar içinde, değişip dönüşerek zamana yayılır. Kültürel kodların algılanış şekilleri, teknikleri, duygulanımları, değerlendirmeleri bu bağlamda değişir ve dönüşür. Kültürel kodlarla yürüyen birikimler, zamanın taşıyıcıları an'a getirdikleri ile sanat eserlerinin vazgeçilmez göstergeleri olurlar. Sanatçı üretimde zamandan ve mekândan kopamaz. Zaten genelde her dönemin sanat eseri ortaya çıktığı şartlarından mutlaka etkilenir ve edebi eserde de bunlar yansıtılır. Gelenek, yine yüzyıllarca klasik Türk şiirinin en çok konumlandığı sanat ortamının değeri olarak düşünülduğünde, kadim bir kültürde zamanın entelektüel birikimli sanatkarları da bir araya toplar. Bu üst dilin sıradan benzetmeler yerine, geleneğin getirdiği dini, tasavvufu ya da felsefeyi sıra dışı mazmunlarla aktarması tabiidir. Görülür ki, bu ortak tavır onların özgünlüğünden bir şey kaybettirmemiştir. Çünkü gelenek besler, büyütür, kendi içinde değiştirip dönüştürür, ama yok olmaz. Dolayısıyla geleneksel olan bir alışkanlık gibi gözükse de sanatsal iç düzenin dizaynı, hakikatin idraki ve özgünlükle doğrudan ilgilidir.

Modern gelenekçi ne demektir? Bu sıfat hangi şairlerimiz için kullanılabilir?

Şiir ortaya çıktığı toplumun izlerini taşır. Daha önemlisi şiir, aynı toplum kendi içinde değiştikçe bile bütün unsurlarıyla yapısını değiştiren bir türdür. Osmanlı şiiri yüzyıllarca benzer mazmunları kullanarak her şaire göre farklı tercihlerle yeni söylemler de geliştirir. Geleneğin izinde yenileşmeye engel olan unsurlardan, şiirinden/şairliğinden emin tavırlar takınmadığı zamanlar kendi içinde arınma bile yaşarlar.

Modern, üzerinde tartışılan ve tartışılması gereken bir kavram olma özelliğini korumaktadır. Modern dönem, modern algı veya değil, şiir yazmak taklitle başlar. Bir şair hangi üstadın takipçisi

ise hem sair eserleri hem de teorik anlamda şiir, şair, insan varlıkla ilgili fikirleri o sanatkarla aynıleştirir. Gelenekten hareketle yeni sürgünler veren üstat bir ya da daha fazla sesin sahibi olabilir. Bu bağlamda geleneğin soy zincirini takip edenlerden Sezai Karakoç ilk akla gelen olabilir. Farklı grup ve topluluklarda, örneğin İkinci Yeniciler arasında, sorudaki "modern gelenekçi" tanımına uyan şairlerin varlığı ortadadır.

Geleneği yalnızca şiir ve teknik bahsinden ibaret mi görmeliyiz edebiyat dünyasında yoksa şair tavrının, yaşayışının da yaslanması gereken bir gelenekten bahsedebilir miyiz?

Gelenek sanata yansdığı zaman ya da hayat gelenekle birleştiğinde köke ait göstergeler aynı yönü işaret eder. Sadece şair tercihlerinden ibaret bir anlayışla eser ortaya koyulduğunda ve yine şair çok özgün olmadığı takdirde, uzun ömürlü eserler ortaya çıkmaz. Zaten her özgünlük gelenekle yoğrulduktan sonra kendini bulmaz mı? Şiir tekniğinin şairi bir yere kadar taşıdığı gerçektir. Oysa, tekniğin gelenekle harmanlanıp özgünlükle buluşması kalıcılığın anahtarıdır.

Örneğin dinî, tarihî, felsefî derinlik ve kuralları barındıran klasik şiirde gelenekseli ve mükemmel yakalamak maksadıyla geliştirilmiş sahil bir şiir söyleyişinin tercih edildiği görülür. Klasik şair, temel karakter olarak yedi asırlık macerasında zengin nazım şekil ve türleriyle her çeşit konu ve temayı, değişen oranlarda ele almıştır. Birliği sağlama, aynı ideal etrafında toplanma hedefini farklı uygulama ve konularla gösteren şairler, toplumun hikmet sahibi yol göstericileri olmuştur. Bugün adına 'iletim' denen şeyi, sanat eserleriyle ve özelde de gazelleriyle gerçekleştiren klasik şairler, bilerek ya da bilmeyerek insanlar arasında büyük, kültürel bağın inşasına katkıda bulunmuşlardır. Dolayısıyla şiirde mevcut olan, yer yer şahsilekle sırtlarını dayadıkları gelenek, kadim bir medeniyeti de tuğa tuğla inşa etmiştir.

Bunun yanında klasik şair, şiirin teknik özelliklerini medreselerde ya da şiir ustalarından öğrenirler. Bazı şairler bu ilimlere fitraten mücehhez olarak belagat ehli olurlar. Bu donanımlarıyla seslerini yüzyıllar sonrasına emanet ederler. Adı bilinsin ya da bilinmesin çoğu belagat ehli birinden sadece şairlik beklenmez. Öyle ki, klasik şair zaten estetiğin yanında içinde teknik özellikleri, belli kurallarla sistematize edilmiş bilgi aktarımı için de şiiri vesile kılmıştır.

◆ Mehmet Osmanoglu

Beyaz Karanlık

Sivas'ın dağlarından doğup yükselen güneş
zemheride sımsıcak ağustosta serindi
bir huzur sağanağı gezdirirdi yüzünde
alnında çizgilenmiş sancıları derindi

cihan ki dar gelirdi onun hülyalarına
ötelerin aşkıydı düşen rüyalarına
kara bulut konmazdı mavi semalarına
ufku açık başı dik bakışları keskindi

tebessümü kandildi geceleri ağartan
başının üstündeydi mukaddesat ve vatan
hainlerin gözünü böylesine karartan
katran kalplerindeki alçaklık ve de kindi

ve bir gün ki yükseldi kıpkızıl bineğiyle
dilinde donup kalmış sonsuzluk dileğiyle
her yanını kuşatan karın derinliğiyle
mevsim öyle vefasız soğuk öyle çetindi

tenine buz üfleyen rüzgârın nefesiyle
çınladı kulakları sonsuzluğun sesiyle
ölümün şهادete uçuran busesiyle
meleklerin elinden kefenini giyindi

arttı rüzgârın hızı kudurdukça kudurdu
ağırlaşan gözleri buzdan iki çukurdu
dağ gibi soğukkanlı ve heybetiyle durdu
ecelin karşısında mütevekkil metindi

yer ve gök aynı renkti hudutsuz beyazlıkta
seçilmedi hainler hepsi aynı kılıkta
bıraktılar arslanı o beyaz karanlıkta
keş dağına kanayan bir gül kokusu sindi

görmüştü rüyasını belki evvelemerde
mamak hücrelerinde "üşüdüğü" devirde
O'nundu ya hem nefes, hüküm ve de emir de
bu dönüşsüz limanda yüreği mutmaindi

yaşadığı günleri vuslata engel sayıp
bu dünyanın göğünden Hak menziline kayıp
mukaddes dava için ömrünce durulmayıp
ummanına kavuşan nehir gibi dingindi

hikmeti O'nda saklı çekip aldı yanına
kanatlandı canının sahibi cananına
şahitlik ederiz ki sarsılmaz imanına
hakkın özge bir kulu divanesi Muhsin'di.

